

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2515/2019
02.07.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиље АА из ... код ..., чији је пуномоћник Немања Лукић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво, ради утврђења и исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3377/18 од 24.10.2018. године, у седници већа од 02.07.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3377/18 од 24.10.2018. године и Првог основног суда у Београду П1 2934/15 од 20.03.2018. године и **ОДБИЈАЈУ** као неосновани тужбени захтеви за утврђење да је тужилца у радном односу на неодређено време код тужене почев од 09.02.2010. године и да јој припадају сва права и обавезе из радног односа и за исплату неисплаћених зарада за период од јуна 2013. године до новембра 2016. године са припадајућим доприносима и захтев тужиље за накнаду трошкова поступка.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилца да туженој на име накнаде трошкова поступка исплати износ од 22.500,00 динара, у року од 8 дана.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев тужиље за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2934/15 од 20.03.2018. године утврђено је да је тужилца у радном односу на неодређено време код тужене почев од 09.02.2010. године и да јој припадају сва права и обавезе из радног односа и обавезана је тужена да тужилци исплати на име неисплаћених зарада за период од јуна 2013. године до новембра 2016. године појединачне месечне износе са законском затезном каматом како је наведено у изреци, са припадајућим доприносима и на име накнаде трошкова поступка износ од 262.550,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3377/18 од 24.10.2018. године одбијена је жалба тужене, потврђена првостепена пресуда и одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилца је благовремено поднела одговор на ревизију.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана због погрешно примењеног материјалног права.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. става 2. тачке 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је била запослена у Полицијској управи ... са привременим седиштем у Врању на радном месту ... од 2008. године. До јуна 2013. године тужилци је редовно исплаћивана зарада и уплаћивани доприноси за обавезно социјално осигурање, а од 01.06.2013. године тужилци престаје исплата зараде. Тужилца није добила решење о отказу, нити било какво друго решење. Из уверења РФ ПИО од 13.05.2016. године утврђено је да је тужилца у периоду од 09.02.2010. године до 31.05.2013. године била редовно пријављена на осигурању по основу радног односа код послодавца Министарство унутрашњих послова, а након овог датума нема евидентиране нове пријаве осигурања.

Тужба у овој парници поднета је 12.11.2015. године.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да је тужбени захтев за утврђење радног односа код тужене почев од 09.02.2010. године основан из разлога што тужена није доказала да је донела решење или одлуку о престанку радног односа, те је тужена обавезана и на исплату неисплаћених зарада на основу чл. 104. и 110. Закона о раду чију висину је првостепени суд утврдио на основу налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке.

Основано се у ревизији указује на погрешну примену материјалног права.

Према члану 195. ставу 2. Закона о раду који се у конкретном случају примењује ("Службени гласник РС", бр. 24/05) судска заштита у радном спору може се тражити у року од 90 дана од дана достављања решења, односно од сазнања за повреду права.

Тужилца је за повреду права сазнала у јуну 2013. године (исказ тужилце саслушане у својству парничне странке) без обзира што није примила решење о престанку радног односа јер је до јуна редовно примала зараду, а од јуна 2013. године је обустављена исплата зараде. Због тога је тужилца подношењем тужбе од 12.11.2015. године преклудирала у заштити свог права из радног односа. Следом тога су нижестепене пресуде преиначене и одбијен тужбени захтев за утврђење да је тужилца у радном односу на неодређено време код туженог. С обзиром да од главног захтева

(утврђење постојања радног односа) зависи судбина споредних захтева (исплата зараде, доприноса), то су и ови захтеви неосновани.

На основу члана 416. става 1. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Врховни касациони суд је, на основу члана 165. става 2. у вези чланова 153. става 1, 154, 162. и 163. става 2. ЗПП, обавезао тужиљу да туженој накнади трошкове поступка у износу од 22.500,00 динара који се односи на награду заступнику за састав жалбе.

Врховни касациони суд је, применом члана 165. става 2. у вези члана 153. става 1. ЗПП, одбио захтев тужиље за накнаду трошкова ревизијског поступка јер није успела у том поступку.

**Председник већа -судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић